

de jongen dan hem en Loes — en ze hadden zich dit laatste half jaar niet weer aan hem vertoond.... Was dat misschien de oorzaak van de koelheid, die nu onoverwinnelijk tusschen hen scheen?

Er kwam een zuster binnen; ze was klein en had een rood, smal gezicht, waarin vreemd-troebelblauwe oogen stonden; in haar paarsige handen hield ze bij de ooren enkele van die witte steenen potten, zooals ze op de kastjes stonden. Ze knikte vluchtig naar de bezoeker, nam de pot van het kastje van Ben en keek erin. Even zag Van Marel, en een walging van afgrijzen steeg in hem op, een groen-grijze massa — slijm.... sputum — begreep hij. De zuster en Ben schenen die gevoelens te boven te zijn. „Hè — bah, meneer Van Waarden, wat hebt u weer véél opgegeven....” En dan, met plotselinge opgewektheid: „ach — is dat nu uw meisje?” Ze zetten alle potten neer naast de bloemen en nam het portret in haar handen. Vol bekleemde verwondering vroeg Van Marel zich af: „Vindt hij dat goed? Rukt hij dat portret — van Loes — niet uit haar paarse handen, waarin ze die smerige potten gehad heeft? Zou hij dat vroeger niet gedaan hebben?” Maar Ben glimlachte. „Ja — je bent toch niet jaloersch?” Het zusterske bekeek de foto lang en scheen diep na te denken. Dan legde ze 'm neer; „'t Is een mooi meisje,” zei ze met een peinzende uitdrukking op haar gezicht. Dan, plotseling, zag ze even naar Ben met een uitdagende blik van spot, nam met veel gerammel de potten bij elkaar en gleeed de deur uit; nog even achter zich ziend. Ben keek haar na met een flikkering in zijn onrustige oogen. Toen leek hij wakker te schrikken en zich de aanwezigheid van Van Marel weer bewust te worden. Deze wilde wat zeggen; een vreemde radeloosheid waarde door hem. Alles was hem te onbegrijpelijk. Het leek hem, dat hij een zielig figuur sloeg, toen hij zei: „Vind je dat nu niet vies.... zoo'n zuster, die met haar handen aan die.... smerige potten zit en dan dat portret.... van Loes.... opneemt?”

Ben keek hem aan met iets van medelijdende spot. „Waarom?” vroeg hij. „Ik neem zelf toch ook zoo'n pot minstens twintig keer per dag in mijn vingers.... en van buiten zijn ze schoon. Ze worden met lysol en soda gewasschen....”

Ze spraken verder die morgen moeilijk — over algemeene dingen, die hen allebei koud lieten. Ze zagen elkaar als vreemden. Het eenige resultaat was, dat Ben moe werd; Van Marel zag het aan het trekken van de mond, die grooter leek dan vroeger in het magere gezicht.

Tegen half een kwamen er andere patiënten binnen, die wat stug de vreemdeling groetten. Ze kwamen van hun ligstoelen of van hun werk, en zagen er onverschillig en slordig gekleed uit. Enkelen kwamen bij 't bed van Ben staan, grappen makend en vragen stellend.

„Is dat je vrind? Fijn voor je, niet, om weer eens met nette menschen te praten?” vroeg er een, die trachtte er wat heerachtiger uit te zien dan de